

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 439/2022-63

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou KVASŇOVSKÝ & PARTNERS ADVOKÁTI s. r. o., Dunajská 32, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/171/2018 z 27. marca 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obdo/82/2019 z 30. júna 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obdo/82/2019 z 30. júna 2020 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/171/2018 z 27. marca 2019 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obdo/82/2019 z 30. júna 2020 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/171/2018 z 27. marca 2019 **zrušuje a vec vracia** Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **696,44 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. októbra 2020 domáhala vyslovenia porušenia svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd namietaným rozsudkom krajského súdu. Proti namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sa okrem už uvedených práv domáhala aj vyslovenia porušenia svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Tiež navrhuje zrušiť namietané rozhodnutia a vrátiť vec na ďalšie konanie okresnému súdu a priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že žalobkyňa [REDAKOVANÉ] (ako výrobca elektriny z obnoviteľným zdrojom energie), [REDAKOVANÉ] (ako odberateľ elektrickej energie) a sťažovateľka (ako prevádzkovateľ distribučnej sústavy) uzatvorili 9. decembra 2014 zmluvu o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku – za dodávku elektrickej energie vyrobenej v elektrárni nachádzajúcej sa v obci [REDAKOVANÉ]. Zmluva nadobudla účinnosť 1. januára 2015. Žalobkyňa 10. februára 2015 vystavila sťažovateľke faktúru, ktorou jej vyúčtovala 53,32 eur s príslušenstvom. Žalobkyni bol 16. decembra 2014 doručený list od sťažovateľky z 15. decembra 2014 s oznámením o nemožnosti uplatnenia podpory na elektrinu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov energie pre kalendárny rok 2015, pretože v roku 2014 si žalobkyňa nespĺnila všetky zákonné náležitosti, ktoré sú nevyhnutným predpokladom na to, aby takto vyrobená elektrina požívala podporu v kalendárnom roku 2015.

3. Z dôvodu nezaplatenia faktúry sa žalobkyňa domáhala ich zaplataenia spolu s príslušenstvom. V konaní bola sporná otázka doručenia oznámenia o uplatnení podpory a množstve elektriny Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej aj „ÚRSO“), resp. sťažovateľke, ktoré malo byť doručené alebo podané na poštovú prepravu v zákonom stanovenej lehote, t. j. k 15. augustu kalendárneho roka. Okresný súd považoval z dokazovania za preukázané, že žalobkyňa si svoju povinnosť splnila včas a poukázala na stanovisko ÚRSO zverejnené na webovom sídle z 8. decembra 2014. Z uvedeného oznámenia vyplýva, že k splneniu povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2018 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon o obnoviteľných zdrojoch energie“) je potrebné, aby bolo oznámenie o uplatnení podpory a množstva elektriny ÚRSO doručené alebo podané na poštovú prepravu v zákonom stanovenej lehote, teda k 15. augustu príslušného roka. Žalobkyňa oznámenie o uplatnení podpory a množstve elektriny pre rok 2015 podala na poštovú prepravu 15. augusta 2014. Keďže si žalobkyňa splnila svoju povinnosť, podľa okresného súdu mala nárok na zaplataenie faktúr odobratej energie. Okresný súd preto uložil sťažovateľke povinnosť zaplataitiť žalobkyni 53,32 eur s 8,05 % úrokom z omeškania ročne od 25. februára 2015 až do zaplataenia.

4. Po preskúmaní veci dospel krajský súd k názoru, že odvolanie sťažovateľky nie je dôvodné a rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako vecne správny potvrdil. Podľa názoru krajského súdu je potrebné termín „k 15. augustu“ vykladať podľa účelu zákona, ktorý sledoval, aké množstvo elektriny z obnoviteľných zdrojov predpokladajú výrobcovia elektriny z obnoviteľných zdrojov, s právom na podporu vyrobiť a na základe toho zabezpečiť finančné prostriedky a v spornom ustanovení nie je jednoznačne stanovené, či do dátumu má byť oznámenie doručené ÚRSO alebo je postačujúce, ak bude dané na poštovú prepravu.

5. Sťažovateľka dovolacie dôvody vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP a v dovolaní namietala nesprávne posúdenie spornej lehoty podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o obnoviteľných zdrojoch energie, pričom všeobecné súdy neskúmali dostatočne povahu právneho vzťahu, povahu samotnej

právnej normy, lehotu, ktorej sa právna norma týka, a povahu úkonu pri splnení oznamovacej povinnosti. Keďže z namietaných rozsudkov všeobecných súdov nie je zrejmé, akými úvahami sa pri výklade spornej lehoty súdy riadili, považuje rozsudky za nepreskúmateľné.

6. Najvyšší súd dospel k záveru, že procesným postupom všeobecných súdov nedošlo v konaní k vade, ktorá by znemožnila sťažovateľke realizovať jej práva. Z uvedeného dôvodu preto najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka tvrdí, že (i) všeobecné súdy sa odchyľili od rozhodovacej činnosti najvyššieho a ústavného súdu, (ii) nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia, (iii) nezaoberali sa správnym posúdením povahy spornej lehoty „k 15. augustu“ a (iv) neskúmali dostatočne povahu právneho vzťahu, ktorého sa lehota týka. Sťažovateľka uviedla, že ústavný súd aj najvyšší súd vyslovili, že povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona o obnoviteľných zdrojov energie majú výrobcovia elektriny primárne vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy ako subjektom súkromného práva, a odkázala na rozhodnutia č. k. PL. ÚS 50/2015, IV. ÚS 491/2018, II. ÚS 52/2020 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu č. k. 2Obdo/18/2018, č. k. 3Obdo/72/2019 a č. k. 3Obdo/116/2019.

III.

Postup v konaní

8. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 439/2022 z 28. júla 2022 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom krajského súdu a namietaným uznesením najvyššieho súdu.

9. V časti, v ktorej sa sťažovateľka domáhala vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom okresného súdu, ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V časti namietaného porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy namietaným uznesením najvyššieho súdu ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. V časti tvrdeného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy namietaným uznesením najvyššieho súdu a namietaným rozsudkom krajského súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok náležitosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

10. Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ústavný súd doručil ústavnú sťažnosť účastníkom konania na vyjadrenie.

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

11. Krajský súd uviedol, že sťažnosťou napadnutý rozsudok bol vyhlásený 27. marca 2019, teda ešte pred rozhodnutím ústavného súdu č. k. II. ÚS 52/2020 zo 6. februára 2020. Ústavný súd

v tomto uznesení odmietol ústavnú sťažnosť výrobcu elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov, ktorému súdy nepriznali nárok na podporu, ak si tento nárok neuplatnil v hmotnoprávnej lehote do 15. augusta. Krajský súd preto nesúhlasí s tvrdením sťažovateľky, že pri rozhodovaní nevychádzal z vtedajšej rozhodovacej praxe a nerešpektoval právny názor ústavného súdu. Tvrdí, že aj keď sa rozhodovacia prax napokon ustálila na odlišnom riešení na akom spočíva sťažnosťou napadnuté rozhodnutie, samo o sebe nezakladá ústavnoprávny rozmer tejto nesprávnosti. Z uvedeného preto považuje ústavnú sťažnosť sťažovateľky za neopodstatnenú.

III.2. Vyjadrenie najvyššieho súdu

12. Najvyšší súd tvrdil, že svojím prieskumom dospel k záveru, že procesným postupom krajského súdu ani okresného súdu nedošlo v konaní k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP. Vo vyjadrení zároveň poukázal na svoje uznesenie č. k. 2Obdo/18/2018 z 27. augusta 2019 (uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2020), v ktorom judikoval, že: *„Výrobca elektriny má právo uplatniť si právo na podporu za nasledujúci kalendárny rok len v prípade, ak najneskôr do 15. augusta doručí prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy oznámenie podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby v znení účinnom do 31. decembra 2018. Pre dodržanie lehoty a pre zachovanie práva na podporu za nasledujúci kalendárny rok tak nepostačuje, ak výrobca elektriny odovzdá predmetné oznámenie adresované prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy na poštovú prepravu v posledný deň zákonom určenej lehoty (t. j. 15. augusta).“* Ďalej uvádza, že problematika týkajúca sa povahy zákonom stanovenej lehoty na splnenie oznamovacej lehoty už bola predmetom rozhodovania mnohých rozhodnutí a skutočnosť, že sa s ňou krajský súd v napadnutom rozsudku podľa sťažovateľky dostatočne nezaoberal, nezakladá podľa najvyššieho súdu vadu konania vzhľadom na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. 2/2016 z 3. decembra 2015. Rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľky ponecháva na úvahe ústavného súdu.

III.3. Replika sťažovateľky:

13. Sťažovateľka v súlade s doterajšou argumentáciou v konaní o ústavnej sťažnosti zotrváva na názore, že kľúčová právna otázka pre sporný prípad bola vymedzená správne a že prístup k odôvodneniu posúdenia tejto právnej otázky krajským súdom a najvyšším súdom je ústavne neudržateľný.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu uplatnených práv rozsudkom krajského súdu:

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

15. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

16. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

17. Ústavný súd pripomína, že obdobnou vecou sa už zaoberal v náleze ústavného súdu č. k. PL. ÚS 50/2015 a náleze ústavného súdu č. k. IV. ÚS 491/2018 (na ktoré okrem iného poukázala aj sťažovateľka v ústavnej sťažnosti), na ktoré právne východiská ústavný súd v celom rozsahu odkazuje a stotožňuje sa s nimi.

18. Ústavný súd posudzoval, či sa krajský súd v namietanom rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s otázkou právnej povahy lehoty (či ide o hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu lehotu) na splnenie oznamovacej povinnosti vyplývajúcej z § 4 ods. 2 písm. c) zákona o obnoviteľných zdrojoch energie, ktorá má v posudzovanej veci základný význam. So spornou otázkou bezprostredne súvisí vznik, resp. zánik nároku výrobcu elektriny s právom na podporu sťažovateľky na získanie podpory za elektrinu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov energie v príslušnom kalendárnom roku.

19. Krajský súd sa v namietanom rozsudku stotožnil s právnym posúdením veci okresného súdu (§ 387 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že formuláciu „k 15. augustu“ je potrebné vykladať v prospech žalobcu a nepripísať mu na ťarchu, že zásielku odovzdal 15. augusta 2014 na poštovú prepravu. Krajský súd v namietanom rozsudku tak posúdil lehotu „k 15. augustu“ ako lehotu procesnoprávnej povahy na základe procesnoprávneho predpisu, na ktorý odkazuje § 17 ods. 1 zákona o obnoviteľných zdrojoch energie a výkladového stanoviska ÚRSO. Podľa názoru ústavného súdu je názor krajského súdu o procesnoprávnom charaktere lehoty [§ 4 ods. 2 písm. c) zákona o obnoviteľných zdrojoch energie] vyvedený len z odkazu na použitie zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (obsiahnutého v § 17 ods. 1 zákona o obnoviteľných zdrojoch energie). Teda predpisu verejnoprávneho charakteru. Podľa názoru ústavného súdu takéto zdôvodnenie z pohľadu záruk obsiahnutých v práve na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces k spornej otázke povahy zákonom stanovenej lehoty na splnenie oznamovacej povinnosti neobstojí.

20. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov (IV. ÚS 295/2012). Ústavný súd môže preto nahradiť právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol celkom zjavne svojvoľný, nedôvodný, resp. ústavne nekonformný. Z namietaného rozsudku vyplýva, že krajský súd sa stotožnil so stanoviskom ÚRSO o procesnoprávnom charaktere spornej lehoty, avšak bez náležitého odôvodnenia a bez uvedenia akýchkoľvek dôvodov, prečo k tomuto záveru dospel. Ústavný súd považuje za potrebné

poznamenať, že všeobecné súdy sa vzdali svojho postavenia orgánu verejnej moci, ktorý je povolený zákony nielen aplikovať, ale ich aj ústavne konformným spôsobom vykladať. Ústavný súd tak konštatuje, že právne posúdenie veci odvolacím súdom bolo zjavne nesprávne, a preto ústavný súd vyslovil porušenie uplatnených práv sťažovateľky.

IV.2. K namietanému porušeniu uplatnených práv uznesením najvyššieho súdu:

21. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že posúdenie prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu a ústavný súd je oprávnený do výkonu tejto právomoci zasiahnuť len v prípade, ak by posúdenie procesnej podmienky dovolania bolo svojvoľné, arbitrárne a vybočujúce z ústavného rámca. Vzhľadom na uvedené je teda v okolnostiach daného prípadu potrebné sa zaoberať tým, či aplikácia a výklad relevantnej právnej normy najvyšším súdom pri posudzovaní prípustnosti dovolania podaného sťažovateľkou neboli svojvoľné a arbitrárne.

22. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

23. Ústavný súd sa plne stotožňuje s názorom, že nesprávne právne posúdenie veci v rozhodnutí súdu nezakladá dovolací dôvod zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Iná je ale situácia, ak odôvodnenie nedosiahlo hranicu ústavnej udržateľnosti. Účastník konania má právo dostať odpoveď hoci nie na všetky námietky, ale rozhodne na tie podstatné (porov. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 9. 12. 1994 vo veci Ruiz Torija proti Španielsku, sťažnosť č. 18390/91). Sťažovateľka podala dovolanie proti rozsudku krajského súdu podľa § 420 písm. f) CSP, v ktorom argumentovala, že rozsudok krajského súdu je nedostatočne odôvodnený, pretože z neho nie je zrejmé, akými úvahami sa odvolací súd riadil pri utváraní záveru o procesnoprávnej povahe spornej lehoty, ako posúdil postavenie strán sporu ako adresátov dotknutej právnej normy, povahu dotknutej právnej normy, povahu právneho úkonu, právne následky nesplnenia povinnosti obsiahnutých v dotknutej právnej norme, na základe čoho dospel krajský súd k záveru o rozšírení pôsobnosti správneho poriadku ako procesného predpisu na hmotnoprávnu normu [§ 4 ods. 2 písm. c) zákona o obnoviteľných zdrojoch energie, ani prečo posúdil stanovisko ÚRSO z 8. decembra 2014 za správne a záväzné pre strany sporu, a rovnako ani to, akými úvahami dospel k záveru svojho rozhodnutia, že pri formulácii „k 15. augustu“ nejde o lehotu na splnenie povinnosti, ale o termín zistenia údajov. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu odpovede na uvedené námietky v dostatočnom rozsahu nevyplývajú.

24. Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia dôvodí, že procesným postupom krajského súdu ani súdu prvej inštancie nedošlo v konaní k vade, ktorá by viedla k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP. V bode 55 namietaného uznesenia poukázal na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. 2/2016 z 3. decembra 2016, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania podľa § 241

ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku, pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa už citovaného ustanovenia. Ide o prípad nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje jeho vady. Najvyšší súd bol toho názoru, že o takýto prípad v preskúmvanej veci nešlo.

25. Povinnosťou súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 9Cdo/241/2021 z 30. júna 2022, bod 34).

26. Ústavný súd vidí porušenie uplatnených práv sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru. Najvyšší súd sa právne korektným spôsobom nevyrovnal s dovolaním sťažovateľky, ktoré uplatnila predovšetkým z dôvodu **procesnej** arbitrárnosti rozhodnutia krajského súdu. Základom hmotnoprávnej názorovej konfrontácie je prioritne existencia protinázoru, čo v procesnom vyjadrení sa očakáva v odôvodnení rozhodnutia súdu. Bez vysvetľujúceho názoru (nielen z neho vyplývajúceho záveru) je akákoľvek konfrontácia vrátane tej, ktorú sleduje dovolateľ, v dovolaní problematická (porov. nález č. k. IV. ÚS 372/2020 z 10. novembra 2020, bod 51). Ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, aprobejúce celkom nedostatočné vysvetlenie rozsudku krajského súdu, je ústavne neudržateľné. Súdna ochrana nebola sťažovateľke najvyšším súdom poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite, čo viedlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

27. Z dôvodu, že namietaným uznesením najvyššieho súdu a rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde namietané uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom postupe je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Krajský súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením podľa § 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V.

Trovy konania

28. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 696,44 eur. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3 vyhlášky). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2020 bola 177 eur a hodnota režijného paušálu bola 10,62 eur. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je 193,50 eur a hodnota režijného paušálu je 11,63 eur vrátane

20 % DPH. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2020 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu) a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 (replika). Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcovi sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2022

Peter Straka
predseda senátu